

— Какъ ще се покажешъ прѣдъ хората? — дума му капитанътъ. — Не виждашъ ли, че си само въ дрипи?

Но Халворъ не вземалъ отъ дума, и най-сетнѣ го пустиналъ съ обѣщание, че не ще се бави, ще се върне на кораба, щомъ като повѣе вѣтрецъ.

Тръгналъ Халворъ да се лута и да се чуди. Кждѣто и да се обърне, навредъ се простирани прѣкрасни полета, ливади, храсталаци; само че хора никждѣ нѣмало — жива душа се не виждала. Ето че повѣва вѣтрецъ, ала на Халвора се искало още малко да се разходи и разгледа, дано може да види тукашнитѣ хора. Вървѣлъ той, вървѣлъ, — току стигналъ на единъ голѣмъ пжтъ, толкосъ равенъ и гладкъ, че яйце да търколишъ не може се спрѣ. Халворъ тръгналъ изъ този пжтъ и при-вечеръ съзрѣлъ въ далечината единъ голѣмъ замъкъ, който цѣлъ — цѣлиничкъкъ свѣтѣлъ отъ огньовете. Прѣзъ цѣлия день на пжтъ, Халворъ хубавичко изгладнѣлъ и побързалъ къмъ замъка. Но колкото по-вече приближавалъ къмъ него, толкосъ по-вече страхътъ го обзималъ.

Влиза Халворъ въ готварницата на замъка: на огнището бумтѣлъ голѣмъ огънь, а наоколо блѣщѣли такива наредби, каквито той и на сънь не билъ виждалъ. Всички сѣдове били сѣ отъ злато и отъ сребро. Ала и тукъ жива душа не се виждала. Постоялъ-постоялъ Халворъ въ готварницата, — гледа: никой не излиза отъ стайтѣ, та отворилъ самъ вратата на една отъ тѣхъ. Тамъ седѣла съ хурка една царска дъщеря.

— Какъ! Тукъ има ли куражъ да дойде човѣшка душа? — извикала тя. — Махай се, махай се по-скоро! Тукъ живѣе едно чудовище, наречено *тролъ*, съ три глави. То ще те изяде!

— Че ако ще да има и четири! Азъ ще се видя съ този юначага, — обажда се момчето. —